

слѣдъ тѣхъ бодро крачеха орачи. Чуваха се от-
вредъ често-често подвиквания:

— Де! Горѣ!.. Долѣ!..

Къмъ обѣдъ отъ селото се поточиха върво-
лица жени и дѣца, всички облечени празнично
и съ весели лица. Ностѣха обѣдъ на орачитѣ.

Ето и майка ми пристигна прѣменена, радо-
стна и засмѣна, Тя ни донесе отлично сготвена
яхния отъ червеното пѣтле и голѣма топла пита
хлѣбъ.

Сѣднахме да обѣдваме. Азъ сладко-сладко
лапахъ, а на душата ми бѣ весело-лекичко. Не
стърпѣхъ се и попитахъ:

— Татко, всѣкога ли е тъй весело на оранъ.

Татко се усмихна и започна:

— Сега е първа оранъ. Днесъ не само ти
си веселъ. Погледни: цѣлото поле се смѣе, за-
щото орача изнесе сѣме у него. Отъ това жито,
което ний сега сѣемъ и заорваме, очакватъ на
лѣто своя животъ и птицитѣ, и малки и голѣми
животинки, и бубулечки, и мравки. . .

— Запомни това: Нѣма по-голѣмъ празникъ
въ полето отъ днешния день — първата оранъ!

Огнянчо.

